

Република Србија
АПЕЛАЦИОНИ СУД У НОВОМ САДУ
Гж 1. 3441/13
27. август 2014. године
Н о в и С а д

У ИМЕ НАРОДА

Апелациони суд у Новом Саду у већу судија Снежане Кеџман, председника већа, Љиљане Влајковић Смук и Драгане Штрбац, чланови већа, у правној ствари тужиле М. К. из В., коју заступа И. Ђ., адвокат у В., против тужене S. G. V. S. Н. Б., бр... а/б, ЕКСПОЗИТУРЕ В. са седиштем у В., коју заступа Ј. А., адвокат у Б., ради поништаја решења о удаљењу и одлуке о отказу уговора о раду, одлучујући о жалби тужиле изјављеној против пресуде Основног суда у Вршцу, посл.бр.П.1 282/2012 од 14. јуна 2012. године, на седници од 27. августа 2014. године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ жалба тужиле и ПОТВРЂУЈЕ пресуда Основног суда у Вршцу, посл.бр.П.1 282/2012 од 14. јуна 2012. године.

Образложење

Побијаном пресудом Основног суда у Вршцу, посл.бр.П.1 282/2012 од 14. јуна 2012. године, одбијен је тужбени захтев тужиле којим је тражила да се поништи решење туженог бр...../.. од године о привременом удаљењу са рада као незаконито и обавезе тужени да тужилци у року од 8 дана на име мање исплаћене зараде за половину месеца септембра исплати износ од 38.500,00 динара, те да се поништи решење тужене бр...../.. од године о отказу уговора о раду и тужену обавезе да тужилцу врати на рад.

Обавезана је тужилца да туженом надокнади трошкове парничног поступка у износу од 192.000,00 динара, у року од 15 дана под претњом принудног извршења.

Против наведене пресуде тужилца је изјавила жалбу побијајући је из свих законом прописаних разлога, са предлогом да овај суд побијану пресуду преиначи и усвоји тужбени захтев тужиле.

Испитујући првостепену пресуду у складу са чланом 386 ЗПП-а, овај суд је нашао да жалба тужиле није основана.

Према утврђењу првостепеног суда, тужилца је била запослена код туженог на радном месту управника Експозитуре В. на основу уговора о раду од године и Анекса 1 од године.

Чланом 47 Правилника о раду тужене је прописано да се поред повреда утврђених законом запосленом може отказати уговор о раду између осталог и због прекорачења утврђених или датих овлашћења.

Приликом интерне контроле рада експозитуре Банке у В. у периоду од 26-30.07.2010. године тужени је утврдио да постоје значајна одступања и недостаци у примени процедура па је тужиљи због утврђених неправилности упутио дана године упозорење да је учинила повреду радне обавезе тако што је прекорачила утврђена овлашћења на начин да се није придржавала утврђених процедура и инструкција банке и то: стамбени кредит банке SC xxx 0308, готовински кредит SC xxx 0318, благајничко пословање SC xxx 0101, рефинансирање потрошачких и готовинских кредита SC xxx 0320, плаћање ненаплаћених задужења и пребацивање фајлова у одељење наплате SC xxx, кодекса професионалног банкарског понашања тужене, чиме је починила повреду радне обавезе из чл. 47 Правилника о раду тужене и да се из тих разлога запосленој може отказати уговор о раду те је тужиља обавештена да може у року од 5 радних дана изјасни писмено на наводе из упозорења.

Тужена је у образложењу упозорења изложила и повреде радне обавезе које се тужиљи стављају на терет и које датирају из 2009. године.

Тужена наводи случај клијента С. И. из В. у коме је тужиља дана 29.06.2010. године валидирала/одобрила за исплату клијенту готовински кредит у износу од РСД 200.000,00 (кредитни захтев је обрадила бивша запослена Банке Т. Б.-М.) иако у досијеу клијента недостају: потписан Уговор о кредиту као и Основни подаци о кредиту односно од стране клијента потписан план отплате кредита са обрачунатом ефективном каматном стопом (ЕКС) на дан пласирања и Основни подаци о кредиту. Такође, контролом је утврђено да се менице клијента налазе у самом кредитном досијеу, уместо у сефу експозитуре, како је то предвиђено процедуром Банке, те је таквим својим поступањем запослена је прекорачила дата јој овлашћења, грубо прекршила процедуру Банке Одобравање готовинских кредита – СЦ хххх 0318 и Банку изложила великом репутационом ризику и материјалној штети имајући у виду да Банка не располаже адекватном документацијом која представља правни основ за успостављени кредитни однос са клијентом.

Тужена наводи и случај пок. клијента Б. Ј. из У. у ком тужиља није испратила поступак затварања кредитних обавеза (у питању су обавезе по два одобрена готовинска кредита) од стране сина пок. клијента те је клијент дана 22.07.2010. године поднео званичну рекламацију Банци са наводом да је добио опомену од стране Банке у којој се тврди да су кредити одобрени његовом пок. оцу у доцњи иако је он оба кредита отплатио у потпуности и то један у октобру 2009. године а други у марту 2010. године. Провером је утврђено да је заиста син пок.клијента у два наврата имао уплате а који износи одговарају стању дуга по основу кредита одобрених његовом пок. оцу. Наведена средства нису искоришћена за затварање кредитних обавеза, већ су извршене готовинске исплате на благајни које клијент оспорава са тврдњом да наведене износе никада није подигао. Таквим својим поступањем запослена је прекорачила дата јој овлашћења грубо прекршила процедуру Банке рефинансирање потрошачких и готовинских кредита- СЦ хххх 0320 и банку изложила великом репутационом и ризику и материјалној штети имајући у виду да је Банка донела одлуку да се изврши отпис потраживања по основу наведена два кредита.

Тужиља је у изјашњењу на упозорење у односу на одобравање готовинских кредита, навела да никада није одобрила кредит, а да није потписала и оверила печатом извештај о кредитном захтеву, али да се дешавало у ретким случајевима и само код њој добро познатих и добрих и дугогодишњих клијената да је одобрила кредит а да је

накнадно требало да донесе нову потврду о примањима или платни листић да се овери, али на такав фајл је стављала напомену и остављен је код ДБМ-а како би с клијент позвао и испоштовао договор. У погледу одобравања кредита навела је да је Т. Б.М. накнадно и можда намерно потурила непотписану и затурила документацију за кредитне фајлове клијената. У случају клијента пок. Ј. Б., тужила је навела да је син покојника дао новац личном банкарку Т. Б.М., тако да није могла да испрати салдирање кредита и да након што је уплата извршена због боловања није испратила пребацивање на одељење Колекшн.

Након пријема изјашњења на писмено упозорење тужени је донео решење од године којим је тужили отказан уговор о раду, утврдивши да је тужила починила повреду радне обавезе тако што је прекорачила утврђена и дата овлашћења и то на тај начин да се није придржавала утврђених процедура и инструкција Послодавца код стамбених кредита банке, одобравања готовинских кредита, благајничког пословања, рефинансирања потрошачких и готовинских кредита, праћења неплаћених задужења и пребацивање фајлова у Одељење наплате као и Кодекса професионалног и банкарског понашања СГБ, што представља повреду радне обавезе из чл. 47 Правилника о раду.

Решење о отказу уговора о раду тужили донели су и потписали чланови Извршног одбора туженог који имају овлашћење да одлучују о свим правима, обавезама и одговорностима из радног односа, у смислу чл. 192 Закона о раду Републике Србије, да заступају туженог, те овлашћење за потписивање.

Пресудом Основног суда у Вршцу 4. К. бр. 516/11 од 19.11.2012. године, која није правноснажна, окривљена К. М. је ослобођена оптужбе да је учинила кривично дело несавестан рад у служби из чл. 361 ст. 2 у вези са ст. 1. КЗ.

На основу правилно и потпуно утврђеног чињеничног стања, правилно је првостепени суд применио материјално право када је одбио тужбени захтев тужиле.

Одредбама члана 179. став 1. тачка 2 Закона о раду прописано је да послодавац може запосленом да откаже уговор о раду ако за то постоји оправдан разлог који се односи на радну способност запосленог, његово понашање и потребе послодавца, и то: ако запослени својом кривицом учини повреду радне обавезе утврђене општим актом или уговором о раду.

У конкретном случају тужени је поштовао све законске одредбе у поступку доношења оспорног решења од године, којим је тужили отказан уговор о раду. Побујаном одлуком је утврђено да је решење донето од стране овлашћеног лица у писаном облику и садржи и образложење и поуку о правном леку. Доношењу решења претходило је писмено упозорење о постојању разлога за отказ уговора о раду које је достављено тужили и остављен јој је рок од пет радних дана да се изјасни на наводе из упозорења. У упозорењу су наведени чињенице и докази који указују на то да су се стекли услови за отказ уговора о раду. О постојању разлога за престанак радног односа и наводима из упозорења, тужила се изјаснила писмено, те како је имала могућност да оспорава наводе из упозорења везане за повреду радне обавезе које су јој стављене на терет, њено право на одбрану је поштовано.

Решење је законито и са употребљеног отказног разлога из члана 179. тачка 2. Закона о раду: скривљена повреда радне обавезе. Како је утврђено да је тужила одобрила за исплату клијенту С. И. из В. дана 29.06.2010. године готовински кредит у износу од РСД 200.000,00 (кредитни захтев је обрадила бивша запослена Банке Т. Б.-М.) иако у досијеу клијента недостају: потписан Уговор о кредиту као и Основни подаци о кредиту, те иако се менице клијента налазе у самом кредитном досијеу, уместо у сефу експозитуре, како је то предвиђено процедуром Банке, то је таквим својим поступањем тужила прекорачила дата јој овлашћења, грубо прекршила процедуру Банке-Одобравање готовинских кредита и Банку изложила великом репутационом ризику и материјалној штети имајући у виду да Банка не располаже адекватном документацијом која представља правни основ за успостављени кредитни однос са клијентом. На тај начин тужила је повредила утврђена правила процедуре одобравања готовинских кредита, што представља повреду радне обавезе прописану чланом 47. Правилника о раду: прекорачење утврђених и/или датих овлашћења непридржавањем утврђених процедура, што је било довољно да омогући послодавцу да запосленом откаже уговор о раду, тако да није од значаја да ли је тужила скривила и друге повреде радних обавеза које су јој стављене на терет. У конкретном случају не постоје правно релевантне околности које би искључиле тужилину одговорност за учињену повреду радне обавезе. Тужила је као управник експозитуре требала да контролише рад личних банкара, те се не може позивати на то да су учињене неправилности пропусти личних банкара а не њени. Тиме што је имала поверења у личне банкаре са којима ради дужи низ година не ослобађа је одговорности за учињене пропусти.

Околност да је тужила ослобођена од кривичне одговорности не искључује постојање повреде радне обавезе јер понашање тужиле у виду учињених пропусти и неправилности је супротно стандарду очекиваног понашања од запосленог.

Супротно наводима жалбе тужиле, овај суд налази да су разлози првостепене пресуде јасни и недвосмислени, да нису међусобно противречни, да изрека пресуде не противречи изведеним доказима, те да првостепена пресуда није захваћена битном повредом одредаба парничног поступка. Такође, неосновани су жалбени наводи тужиле да првостепени суд није правилно утврдио чињенично стање и да није у довољној мери ценио све доказе конкретно указујући на наводе тужене, исказе сведока С. С. и Д. Р., исказ саме тужиле, те одлуку суда да одбије доказне предлоге - прибављање оцене рада тужиле за 2009. годину и саслушање С. И. у својству сведока. Сходно одредбама члана 8. Закона о парничном поступку, које ће чињенице узети као доказане одлучује суд по свом уверењу, на основу савесне и брижљиве оцене сваког доказа засебно и свих доказа заједно, као и на основу резултата целокупног поступка. Оцена доказа, у смислу наведене законске одредбе, је у надлежности првостепеног суда, а првостепени суд је одлучне чињенице, утврдио на основу свих изведених доказа, које је ценио, а контролишући такву оцену, у конкретном случају, овај суд не налази било какву сумњу у истинитост чињеница које је утврдио првостепени суд, по свом слободном уверењу, оценом сваког доказа појединачно, и свих доказа заједно.

Како овај суд није нашао да постоје разлози на које жалба указује, а који би довели у питање законитост и правилност побијане пресуде, као ни разлози на које суд пази по службеној дужности, применом одредбе чл. 390 ЗПП-а, одлучио као у изреци.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА

Снежана Кеџман, с.р.

Напомена:

Рев2 185/2005 од 01.10.2015.године одбијена као неоснована ревизија тужиље изјављена против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж1 3441/13 од 27.08.2014.